

(ଶ୍ରୀ ସଚ୍ଚି ରାଉତଙ୍କ ‘ ପଦଧ୍ବନି’ କବିତା ପଢ଼ି)

ଯାହାର ଏ ପଦଧ୍ବନି ଶୁଣାଯାଏ ଉତ୍ତର ମେରୁରେ
ମାଞ୍ଚୁରିଆ ଖେତେ ଖେତେ, ଯାଁସୀତଟେ, ଇରାବତୀ କୁଳେ,
ସାଇଗନ୍ ଉପକଣ୍ଠେ, ଇନ୍ଦୋନେଶୀ, ଉତ୍ତ୍ୟକ୍ତ ମାଳୟେ,
ଯାହାର ଉନ୍ନତ ଧୂଜା ଉଡ଼ିଉଠେ ତ୍ରସ୍ତ ହିମାଳୟେ,
ଯା’ ପଥେ ମଶାଲ ତେଜେ ସନ୍ନିଳିତ ଦକ୍ଷିଣ ଆଫ୍ରିକା,
ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ ନାବିକର ନେତ୍ରେ ନେତ୍ରେ ଯା’ ଲାଗି ପ୍ରତୀକ୍ଷା,
ଅବାହନ ଗୀତ ଯାର ଶୁଭେ ଶୁଭେ ଲକ୍ଷକୋଟି ଜିଭେ,
ଜାଣେ ଜାଣେ ସେମାନେ ଆସିବେ ।

ରଣଦାୟେ ସର୍ବସ୍ଥାନ୍ତ ହାଡ଼ମାଳ ଖେତ-ମଜୁରିଆ
ଯା’ ଲାଗି ବାନ୍ଧିଛି ଆଶ୍ଚ କାଳି ପୁଣି କରିବ ଉଠିଆ
ଯେତେକ ପଢ଼ିଆ ଭୁଇଁ, ଫଳାଇବ ପ୍ରଚୁର ଫସଲ
ଆପଣାର ମେରୁମୂଳେ ଷୋଳପଣ କରିବ ଅମଳ;
ଅର୍ଦ୍ଧରାତ୍ରେ ଶ୍ରମଜୀବୀ ପଢ଼େ ଯା’ର ବେଆଇନ ଭାଷା

ସଂଗୋପନେ, ପଢ଼େ ଆଉ ପ୍ରାଣ ପୋଷେ ସଂଜୀବିତ ଆଶା

ସେ ଦିନରେ, ଯେବେ ତା'ର ହେବ ଏହି କଳକାରଖାନା

ସାହୁକର ହାତୁଁ ଭିକ୍ଷା କରିବନି ଆପଣାର ଦାନା;

ଯାହାର ସ୍ଥାଗତ ପୁଟେ ଜନତାର ସହସ୍ର ବିକ୍ଷୋଭେ,

ଜାଣେ ଜାଣେ ସେମାନେ ଆସିବେ।

ସେମାନେ ଆସିବେ

ହିମଗିରି ଦୃପ୍ତବାଧା ଲଢ଼ି, ଚିରି ବିନ୍ଧ୍ୟାଚଳ ବନ୍ଧ;

ଅଗଣିତ ଜନତାର ଅଗ୍ରଗାମୀ ଆସିବେ ଅସଂଖ୍ୟ;

ଆସିବେ ଆକାଶ ପଥେ, ଜଳସ୍ରୋତ, ଗହନେ ଜଙ୍ଗଲେ,

ସମୁଦ୍ର ଲହଡ଼ି କାଟି, ଦୀର୍ଘ କରି ହଜାର ଜିହଲେ,

ଆସିବେ ନବୀନୋଜ୍ଜ୍ଵାସେ ଯୁଗାନ୍ତର ବନ୍ଧନ ତୁଟାଇ,

ଆସିବେ ମୁକ୍ତିର ଗାନ କଣ୍ଠେ କଣ୍ଠେ ଲହର ଛୁଟାଇ,

ବିଷଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱକୁ ଛାଇ ଅପୂର୍ବ ବିଭବେ,

ସେମାନେ ଆସିବେ।

ଆଗେ ଏ ଯେ ନିବିଡ଼ ରାତିର କଳାଝଡ଼ ପୁଲି ପୁଲି ଉଠେ...

ସମ୍ମୁଖରେ କୁହାଟେ ମୃତ୍ୟୁ;ଦେଖେ ଶୁଣେ, ନାହିଁ ସେ ଲେଉଟେ

ନିର୍ଯାତନା ମଣି ତୁଚ୍ଛ, କମାଣରେ କରି ଉପହାସ,
ଗଣବଳେ ବଳୀୟାନ, ବିଜୟେ ଯା' ଅଟଳ ବିଶ୍ୱାସ,
ପଦେ ପଦେ ଘାତକର ବେଲୋନେଟ୍ କରିଛି ସାମ୍ନା,
ତଥାପି ଦଳି ଯେ ତଳେ କାଳସର୍ପ ହଳାହଳ ଫଣା,
ନିଶ୍ଚିତ ଗତିର ତାଳେ ବନ୍ଦୀସ୍ତ୍ର ହାଣି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ନଭେ,
ଜାଣେ ଜାଣେ ସେମାନେ ଆସିବେ।

ଶୁଣ ଶୁଣ ପଥେ ପଥେ ବାଜିଉଠେ ଶୁଭ ପଦ୍ୟୁନି
ଅଭିଯାତ୍ରୀ ଜନତାର...
ନୁହଁ ନୁହଁ ଅନ୍ୟର ସରଣୀ
ଏହା କେଉଁ।

ଶିଖୁନି ଯେ ଚାଲିବାକୁ ସମସ୍ତେ ମେଳରେ,
ହରିଣୀର ରକ୍ତ ପିଇ ଲାଞ୍ଜି ପିଟେ ଯେ ହିଂସ୍ର ଗହ୍ୱରେ,
ଜାଣେ ଜାଣେ ନୁହେଁ ଏହା ମାର୍ଗ ତା'ର;
ଏ ମାର୍ଗ ତାଙ୍କର

କୋଟି ମୁଖେ;

ଜୀବନକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ବସ୍ତୁର ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟ

ପ୍ରଦୀପର ମ୍ଳାନପାତ୍ରେ ନାହିଁ ଜଳି

ଆପଣାରେ ପ୍ରକଟିତ କରେ ଯେହୁ ସକାଳର ସୁର୍ଯ୍ୟ,

କୋଟି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଯା'ର ଧରିତ୍ରୀ ସବୁଜ ଉତ୍ସବେ

ଜାଣେ ଜାଣେ ସେମାନେ ଆସିବେ।

(ସହକାର-୧୩୫୭ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ, ଅଷ୍ଟମ ସଂଖ୍ୟାରେ ପ୍ରକାଶିତ)